

neppe heldig. De begyndte med Exercits, der som oftest var af en saadan Natur, at, naar vedkommende Skytteforeningers Mandstab kom ind ved Bataillonerne, havde de ikke blot ikke nogen Nytte af den Exercits, de havde lært, men Underofficererne havde den Ulempe, at de først maatte lære dem af med den, de havde lært, inden de kunde begynde med den, de skulde lære. Det affødte desuden en Lyst til at spille Soldat, man saae Medlemmerne marchere omkring i Uniform og ligesaa deres Generaler, Lieutenanter og Underofficerer; jeg har set dem spadserere omkring her i Byen i hvide Buger og Garibaldihæjter. Det bidrog til at more Skytteforeningernes yngre Mandstab, men ikke, og det med fuld Ret, til at hæve Foreningerne i den ældre og mere befindigere Del af Befolkningens Respekt, fordi det blev til Leget, til en Leget Soldat. Der blev efterhaanden en Stemning i selve Skytteforeningernes store Flertal mod at udvikle Sagen i denne Retning, og paa Skytteforeningernes Generalforsamling, som maa betragtes som et virkelig Udtryk for, hvad der rører sig i Foreningens (Ufbyrdelse) — jeg taler ikke om Overbestyrelsen, som ikke har nogen Betydning i saa Henseende, det er klart, at det kunne Medlemmer ikke have — var det en gjennemgaaende Stemning mod Exercitsen og for at koncentrere Birtksomheden paa Gymnastiken og Skydningen, og jeg tror, at man der gik frem i en alvorlig og for vor Befolkning, navnlig omkring i Landkredsene, nyttig og frugtbar Retning. Ved nu at indkomme et Ønske, som dog, saavidt jeg veed, kun er fremsat fra enkelte Skytteforeningers Side, om at faae disse Geværer gratis uddelte, og at faae en Bevilling dertil paa Finantsloven, altsaa paa en at aabne Veien til eller endog paa Finantsloven at stille Opfordring til en større Anskaffelse af Geværer, vil man her fra Rigsdagens Side — og hvis Krigsministeren gaar ind derpaa, ogsaa fra Krigsbestyrelsens Side — gjøre Sit til paa en at drive Skytteforeningerne ind paa Exercitsretningen, paa en Leget Soldat, og det anser jeg rent ud for uheldigt for selve Skytteforeningerne. Jeg veed meget vel, at Mange vistnok ville finde, at det er Synd at negte disse Folk Geværerne, og at de bør have dem, naar de have Lyst til dem. Saaledes bør man ikke se paa Tingene; i de store Træk vil dette kun virke som en Opfordring, en Opmuntring til igjen at komme ind paa den uheldige Leget Soldat, som jeg ønsker Skytteforeningerne fri for i deres egen Interesse. Jeg sætter slet ikke Pris paa dette — jeg vil ikke engang kalde det halvdisciplineret; men slet ikke disciplineret Soldatbetjener, der udvikles paa denne Maade. Jeg vil saameget mindre for mit Vedkommende kunne anbefale dette Forslag, som jeg anser det for fuldstændig unødvendigt, ikke blot — hvad jeg allerede har anført — fordi vistnok de fleste Skytteforeninger ingen Pris sætte paa det og ere Modstandere af den omtalte Ret-

ning, Exercitsretningen, men fordi de faa Skytteforeninger eller de Skytteforeninger — lad os lade det Ord „saa“ falde bort — som maasse ønske at komme ind paa denne Retning, at faae disse Geværer, kunne faae dem tilkjøbs meget billig. Der er blevet paastaet, at Krigsministeriet forlanger i Nr. 35 D. pr. Gevær, og det har man beklaget sig over og sagt, det er for Meget. Jeg vil sige, at de Skytteforeninger, der ville more sig med den Slags Exercits, kunne give de Penge, men jeg vil gaa videre og sige: Lad Ministeriet nøies med af Skytteforeningerne at forlange, hvad de overhovedet kunne faae for disse Geværer. Jeg antager, at de selges som gammelt Jern, og i saa Fald ville de ikke kunne regnes til i Nr. 35 D.; de ere vist betydelig billigere. Jeg har hørt sige, at, naar de selges til en Fernhandler, kunne de gaa ned til 25 D. Om det er rigtigt eller ei, skal jeg ikke kunne sige. Positive Oplysninger mangler jeg, men det forekommer mig, at det var fuldstændig Umødelkommen nok for at fremme en Retning, der ikke efter min Mening og heller ikke efter Udvalgets Flertals Mening er til Skytteforeningernes Gavn og at aabne Udgang for de Foreninger, der endelig ville have disse Geværer, til at købe dem til samme Pris som den, Regjeringen faar for dem hos Fernhandlerne, men jeg tror ikke der er nogen Grund til at give dem gratis. Vil man give Penge til Skytteforeningerne, da bør man give dem til at fremme Skytteforeningernes Arbejde i den Retning, som de bør gaa i, og som Erfaringen har vist, at de maa gaa i, og man skal da give dem af alvorlige Grunde og ikke for at tilfredsstille Mandstabets Lyst til at lege Soldat og gaa i Uniform. Det er min Mening om Sagen. Jeg har herved motiveret min Stilling til denne Sag, og jeg stemmer imod Forslaget. — Jeg gaar dernæst over til Forslaget under Nr. 40, det er et Redaktionsændringsforslag, som jeg ikke behøver nærmere at omtale. — Forslaget under Nr. 41; som gaar ud paa at bevilge et Honorar til Censorer ved Officersstolen, er en Følge af Forhandlingerne ved 2den Behandling, hvor det blev godtgjort, at disse Honorarer vare foreslaaede for at give de civile Censorer en Godtgørelse, som de ellers ikke vilde kunne faae. Efter at dette er oplyst, har der ikke været nogen Grund for Udvalget til at modsætte sig denne ringe Sum af 500 Kr. — Forslaget under Nr. 42 er blot et fornyet Forsøg fra Ministeriets Side paa at opnaa en Bevilling, der blev negtet ved 2den Behandling, og det er derfor ikke tiltraadt af Udvalget. — Hvad angaar Forslaget under Nr. 43 vedrørende Officersforeningen, da har et lignende Forslag allerede været stillet ved 2den Behandling, men blev dengang udsat. Grunden dertil var tilbørlig maasse den, at det kom noget sent, men navnlig, at man ønskede at bringe det i nærmere Forbindelse med de Overveielser der ere en Følge af hele Hærlovsarbejdet. Da dette